

Arrest

nr. 116 850 van 14 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DE MULDER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 november 2012 het Rijk binnen en diende op 9 november 2012 een asielaanvraag in. Op 24 juli 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een moslim te zijn van Pashai origine en afkomstig te zijn van het dorp Ghaziabad in het district Alishang in de provincie Laghman (Afghanistan).

Volgens uw verklaringen zou u na uw studies in de toenmalige Sovjet-Unie van 1354 tot 1358 (1975 tot 1979 volgens de Gregoriaanse kalender (GK)) naar Kabul teruggekeerd zijn, waar u in dienst trad in het Afghaanse leger. Na de slag in Jalalabad bereikte u uw hoogste rang in 1368 (1989 volgens de GK), namelijk die van kolonel. Na de machtswissel in 1371, waarbij de mujahedien het roer overnamen en de burgeroorlog losbrak, werd u in 1372 samen met de andere vroegere medewerkers van het ministerie van Defensie weggestuurd (respectievelijk 1992 en 1993 volgens de GK). Omwille van de slechte veiligheidssituatie in uw geboortedorp besloot u in die periode met uw gezin in Kabul te blijven. Pas toen Karzai aan de macht kwam met behulp van de Westerse bondgenoten keerde u in 1381 (2002 volgens de GK) terug naar Ghaziabad om de bezittingen van uw grootvader en vader te claimen.

In 1385 (2006 volgens de GK) slaagde u erin op basis van uw bewezen diensten in het verleden een pensioenuitkering te regelen. Hoewel de veiligheidssituatie in Ghaziabad en de regio daarrond aanvankelijk relatief goed was, verklaarde u dat de vroegere mujahedien onder het vaandel van de taliban geleidelijk aan opnieuw meer problemen creëerden. Omstreeks begin 1391 en dus een jaar voor uw vlucht uit Afghanistan kreeg u persoonlijk met concrete problemen af te rekenen toen u benaderd werd door 2 commandanten, Pas. en P. Moh., met de vraag een aantal van hun mannen binnen te loodsen in het ministerie van Defensie. P. Moh. benaderde u als eerste. Hoewel commandant Pas. zijn pogingen al staakte nadat u tweemaal weigerde, bleef P. Moh., in dienst van Mullah Mujahid, u lastig vallen en bedreigen. Op het eind van de 7e maand van 1391 (omstreeks oktober 2012 volgens de GK) namen hij en zijn mannen zelfs gronden en grondopbrengsten van u in beslag. Toen u bleef weigeren kwam P. Moh. op een avond naar uw huis om uw oudste dochter M. te claimen als zijn vrouw. De volgende dag bleef u binnen en de dag nadien, op de 8e dag van de 8e maand van 1391 (29 oktober 2012 volgens de GK) besloot u al uw bezittingen in Ghaziabad achter te laten om met uw familie te vluchten. U reisde samen via Kabul naar Herat, waar u een smokkelaar regelde. U en M. werden er door de smokkelaar echter gescheiden van uw vrouw en twee jongste dochters, en sindsdien zou u niet meer weten waar zij zijn. U reisde met uw oudste dochter door naar België waar u op 9 november 2012 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw originele taskara; uw origineel militair boekje; uw origineel pensioneringsboekje; het originele identiteitsbewijs van uw minderjarige dochter M..

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan wat betreft de eis van vooral commandant P. Moh. om een aantal van zijn mannen in het Afghaanse leger te helpen infiltreren, immers de vraag rijzen waarom ze hiervoor net uw hulp in zouden roepen. Zoals u zelf verklaarde was u immers sinds 1372 (1992 volgens de GK) niet meer in functie als officier. Uw contacten met collega's in het ministerie van Defensie dateren dan ook niet van onder het huidige, maar van het regime dat maar liefst 20 jaar geleden Afghanistan bestuurde (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 8). Temeer aangezien u zelf aanhaalde als gevolg hiervan door personen van het huidige regime aanzien te worden als 'communist', is het hoogst opmerkelijk dat de lokale taliban net u zouden uitkiezen om als referentiepersoon hun mannen bij het rekruteringsbureau van het Afghaanse leger aan te bevelen (gehoorverslag CGVS 19/04/2013, 9-10). Dit ondanks de mogelijk pejoratieve connotatie die een associatie met uw persoon en verleden voor hen kon betekenen. U kon trouwens geen enkel afdoend antwoord formuleren op de vraag waarom de taliban net u met deze vraag contacteerden (gehoorverslag CGVS 19/04/2013, 10) en bijvoorbeeld niet andere personen met aanzien die wel openlijk hun zijde kozen.

Gezien uw verklaring hiervoor dat de taliban commandanten er van uitgingen dat u niettemin nog contacten moest hebben binnen het ministerie van Defensie, werd u gevraagd of u inderdaad hooggeplaatste personen binnen het huidige ministerie van Defensie kent. U antwoordde hier stevast positief op, al kon of wilde u deze bewering op het eerste gehoor niet verder concretiseren. U verklaarde toen louter geen idee te hebben wie van uw vroegere collega's momenteel nog effectief een positie bekleden binnen het huidige regime, laat staan op welke positie (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 8 en 10). Op het tweede gehoor daarentegen noemde u wel concrete namen en zelfs hun functie binnen het huidige regime (gehoorverslag CGVS 19/04/2013, 10). Een eerder bevreedende vaststelling die de

indruk wekt dat u uw netwerk van (hooggeplaatste) personen in het huidige Afghaanse bestel schijnt te willen minimaliseren.

Voorts blijft het onduidelijk waarom de Taliban u nu plots, pas 10 jaar nadat u naar uw dorp terugkeerde, in het vizier namen (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 3). U verklaarde immers dat in uw dorp steeds iedereen op de hoogte was geweest van uw militaire loopbaan (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 7). Uw enige verklaring hiervoor dat de macht van de autoriteiten in uw regio het afgelopen jaar dermate afgenomen was in het voordeel van deze lokale commandanten (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 9 en 10), kan niet echt overtuigen. Zo verklaarde u immers wat later dat deze commandanten al voor de verkiezingen van 1388 uit Pakistan waren teruggekeerd (2009 volgens de GK) en ze reeds van dan af stelselmatig aan invloed wonnen (gehoorverslag CGVS 19/04/2013, 7).

Wat betreft uw tweede en volgens uw verklaringen uw directe vluchtaanleiding, namelijk de opeising door P. Moh. van uw oudste dochter M., rijzen ook een aantal vragen die de geloofwaardigheid ervan danig op de helling plaatsen. Zo schijnt u niet precies te weten waarom P. Moh. plots met uw dochter wilde huwen, laat staan waarom het op deze – volgens uw verklaringen – hoogst ongebruikelijke wijze gebeurde (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 8 en 10 en 19/04/2013, 11-12). U schijnt te vermoeden dat P. Moh. op deze wijze zijn macht wilde tonen en u duidelijk wilde maken geen andere keuze te hebben dan met hem samen te werken, met andere woorden een onversneden dreigement aan uw adres (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 10). Er dient bijgevolg dus vastgesteld te worden dat u zich ook voor dit probleem baseert op voornoemde problematiek waarbij P. Moh. uw medewerking eist. Gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas hieromtrent, kan echter ook geen geloof gehecht worden aan dit tweede probleem dat volgens u hieruit voortvloeit.

Deze indruk wordt overigens nog versterkt door de vaststelling dat er een belangrijke tegenstrijdigheid zit in uw verklaringen met betrekking tot die bewuste avond waarop uw dochter M. op gewelddadige wijze als bruid werd opgeëist. Zo verklaarde u op het eerste gehoor immers dat P. Moh. die avond persoonlijk zijn tweede bruid had opgeëist en hierbij zelf schoten had gelost (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 9), terwijl u op het tweede gehoor vertelde dat P. Moh. die avond zelf niet aanwezig was en het 'zijn mensen' waren die schoten had afgevuurd (gehoorverslag CGVS 19/04/2013, 4 en 11-12).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat uw kennis van degene met wie u problemen had uiterst beperkt blijft, hoewel uw problemen met P. Moh. reeds een jaar voor uw vlucht uit Afghanistan begonnen waren (gehoorverslag CGVS 19/04/2013, 3 en 9). De bedreigingen waren in ernst toegenomen gedurende de laatste 3 maanden voor uw vertrek (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 8 en 19/04/2013, 9). Ondanks deze uitgebreide periode om u over uw tegenstander(s) te informeren, blijkt uw kennis echter beperkt. Zo is het opvallend dat u verschillende keren aangeeft dat u vooral bedreigd werd door P. Moh. en zijn zonen, maar u geen van deze zonen bij naam kon noemen. Nochtans wonen zij in een dorp op amper 10 tot 20 minuten wandelafstand van het uwe (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 8-9 en 19/04/2013, 12-13).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweringen betreffende uw vluchtmotieven zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Afghaanse asielzoekers kunnen door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Laghman dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Laghman te ontlopen.

Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om alleen naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u met uw familie te vestigen in stedelijke gebieden in Afghanistan die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u reeds goed vertrouwd bent met de stad Kabul, aangezien u er ruim 25 jaar tot 1381 (2002) permanent uw woonplaats had samen met uw familie. U verkoos er zelfs te blijven wonen toen u uw overheidspositie verloor na de regimewissel in 1371, omdat u het er gezien de burgeroorlog veiliger achtte (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 2 en 5). Het blijft bijgevolg een raadsel waarom u een dergelijk intern vluchtalternatief anno 2012 niet meer als mogelijke

oplossing beschouwde en meteen besloot Afghanistan te verlaten. Uw verklaring dat Kabul niet ver van Ghaziabad is en dat de Taliban hun vijand overal in het land kunnen vinden (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 8 en 19/04/2013, 13), blijkt immers nergens op gestoeld. Het argument dat het gemakkelijker voor u was om in uw geboortedorp te leven dan elders in Afghanistan omdat u er geen huishuur hoefde te betalen of werk te zoeken (gehoorverslag CGVS 19/04/2013, 3), is evenmin afdoende om de zienswijze van het CGVS in dit verband te wijzigen.

Wat er ook van zij, uit het beeld dat u doorheen het gehoor schetste, blijkt duidelijk dat u niet geheel onbemiddeld bent. In uw dorp van herkomst leidde u naar eigen zeggen een comfortabel leven, aangezien u er een eigen huis en 10 jerib gronden bezat. U kon het zich overigens veroorloven om het bewerken van die gronden over te laten aan een landbouwer. Daarnaast beschikte u bij uw terugkeer naar uw geboortedorp over voldoende financiële middelen voor de aankoop van een truck die u liet gebruiken voor goederentransport en om een eigen winkel op te starten (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 3 en 6). Er kan dan ook redelijkerwijs geconcludeerd worden dat u, indien nodig, over het nodige kapitaal beschikt om op een andere plaats een nieuwe start te maken.

Daarbij komt nog dat u een hooggeschoold persoon bent, die behalve een uitgebreide talenkennis (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 2) tevens over afdoende kennis van zaken beschikt voor het opstarten van nieuwe projecten om in uw levensonderhoud te voorzien. Dit blijkt uit de opeenvolgende activiteiten en ondernemingen die u sinds afloop van uw militaire loopbaan in Afghanistan heeft gedaan, zelfs in de penibele omstandigheden van een burgeroorlog (gehoorverslag CGVS 07/02/2013, 3 en 5-6). Dit betreffen allemaal elementen die uw kansen om een ander leven op te bouwen in een stedelijke context aanzienlijk doen toenemen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om u opnieuw in de stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Alishang te onttrekken.

Zoals reeds vermeld kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met voornoemde commandanten actief in uw regio van origine, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partijen in Kabul zou geïsoleerd worden. U haalde ook geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Het ontbreken van familieleden ginds (gehoorverslag CGVS, 18) speelt volgens informatie waarover het CGVS beschikt in een stedelijke context immers minder sterk dan in een rurale. Bovendien keerde u ook na uw terugkeer naar uw geboortedorp in 1381 (2002) nog ongeveer eens per jaar terug naar Kabul stad voor het afwikkelen van administratieve zaken of het afleggen van sociale bezoeken (gehoorverslag CGVS 19/04/2013, 3). Hieruit, en uit de eerder vermelde vaststelling dat u ook nog in contact blijkt te staan met vroegere collega's die heden opnieuw overheidsfuncties bekleden (gehoorverslag CGVS 19/04/2013, 10), blijkt dan ook dat u er wel degelijk over een afdoende netwerk beschikt. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een

aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: "Artikel 'Taliban in Afghanistan', Artikel 'Who are Taliban', Artikel 'Girls to marry militants orders Taliban', Artikel 'Fate of women still tied to arranged marriages In post-Taliban Afghanistan', Artikel 'Familie die Afghaanse tienerbruid mishandelde alweer op vrije voeten', Beleid van CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers - regio's subsidiaire bescherming, Rapport UNAMA van 31 juli 2013, Rapport UNHCR van 6 augustus 2013, Artikel 'Navid, uitgewezen naar een land dat hij niet kent', Artikel '55 killed and wounded in car bomb attack outside Kabul court', Brief van ambtenaar Alishang district, Brief van bureu".

Ter terechtzitting legt verzoeker twee kleurenkopieën van verklaringen, alsmede hun beëdigde vertaling, neer.

Verwerende partij bezorgt per drager op 14 november 2013 het document "COI Focus Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul-stad" van 5 september 2013.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 48/3, 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde

feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Verzoeker gaat er aan voorbij dat, indien hij als 'communist' inderdaad niet met de taliban werd geassocieerd, hij in het perspectief van het huidige regime evenmin een wenselijke connotatie was, wel integendeel, doordat verzoeker als voormalig communist werd beschouwd heeft zijn persoonlijke voordracht bij het rekruteringsbureau een negatieve weerklank zodat deze voordrachten contraproductief zouden werken voor de te rekruteren taliban. Indien verzoeker overigens inderdaad de rang van kolonel bekleed heeft, dan kan hieruit niet afgeleid worden dat het huidige regime hem als betrouwbaar beschouwt. Daarenboven verliet verzoeker meer dan twintig jaar geleden het leger zodat – en daargelaten de vraag of verzoeker zijn netwerk al dan niet tracht te minimaliseren – zijn netwerk sterk verwaterd en verouderd is. Uit verzoekers verklaringen blijkt trouwens dat hij zijn vroegere contacten niet spontaan kon concretiseren tijdens het eerste verhoor en pas in het tweede verhoor concrete namen noemde (gehoorverslag CGVS 19/04/2013, 10). Hoe dan ook is het gezien verzoekers lacunaire toelichtingen hierover, redelijk te veronderstellen dat zijn voormalige contacten behoudens desgevallend enkele uitzonderingen, niet meer aangesproken kunnen worden en ook verzoeker geen inzicht aantoonde in de actuele rekruteringsprocedures en contactpunten van het intussen meerdere keren gewijzigde regime. Dat de taliban probeert te infiltreren binnen leger en politie kan worden aangenomen, doch het is niet logisch, noch realistisch dat men zou proberen te infiltreren via sterk verouderde contacten met een negatieve connotatie en daarenboven ook nog tot 2012 zou hebben gewacht om verzoekers contacten aan te spreken indien de lokale commandanten sinds voor 2009 terugkeerden en sindsdien machtiger werden (gehoor 2 p. 7). Dat “*er in Ghaziabad geen andere personen die destijds in het leger hadden gediend. Verzoeker was de enige nog over blijvende persoon in Ghaziabad die aan het profiel dat de taliban zocht, voldeed*” en “*Verzoeker vermoedt bovendien dat de commandanten hem op deze manier onder druk wilden zetten zodat hij uit angst voor represailles zijn gronden opnieuw zou afgeven aan de taliban*” zijn loutere veronderstellingen en beweringen. Daargelaten de vraag of louter mondelinge eisen en bedreigingen om een persoonlijke voordracht te verkrijgen een vervolging in de zin van het

Vluchtelingenverdrag kunnen uitmaken, maakt verzoeker aldus niet geloofwaardig een reële kans op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te riskeren.

3.4. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat indien verzoeker inderdaad over een netwerk beschikt van personen die destijds een hogere functie hebben bekleed en die thans nog banden hebben met invloedrijke personen in het huidige regime, dan licht verzoeker niet toe waarom hij deze niet heeft aangesproken over zijn persoonlijke problemen in verband met zijn gronden. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker een redelijk leven leidde, geen geldproblemen had en zich als zakenman heeft kunnen vestigen door naast zijn landbouwgronden te laten bewerken door een landarbeider, ook een truck had voor goedertransport en een winkel uitbaatte. Verzoeker had dus ongetwijfeld een zekere status in zijn dorp en de daaraan verbonden sociale connecties. Verzoekers relaas dat een talibanleider de macht in zijn dorp naar zich toetrekt is mogelijk, doch het is niet aannemelijk dat hij hierop geen invloed kon uitoefenen, minstens zijn eigen positie kon handhaven.

3.5. Indien verzoeker verder aanvoert dat zijn dochter als dreigement opgeëist werd door P. Moh., dan gaat hij eraan voorbij dat het incoherent en onrealistisch is dat deze talibancommandant de dochter zou willen huwen van een voor hen 'goddeloze communist' die hem beweerdelijk geweigerd en getrotseerd heeft, *quod non*. Daar waar geen geloof kan worden gehecht aan de geëiste voordracht en vervolging, kan evenmin worden ingezien waarom een talibancommandant überhaupt een dochter van een voormalig succesvol militair met naar zijn zeggen banden met hooggeplaatsten in het huidige regime, op dergelijke, volgens verzoeker bijzonder problematische en indruisend tegen de gewoonten en cultuur, wijze zou opeisen. Verzoekers verklaringen zijn daarbij strijdig. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat P. Moh. "Twee weken voor mijn vertrek kwam hij met enkele manschappen naar mijn huis en schoot in de lucht" (vragenlijst 3.5) en op het eerste gehoor op het CGVS dat "P. Moh. was meer agressief, hij kwam en schoot in de lucht voor mijn huis" (gehoor 1 p. 9), wat hij in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk bevestigt "Verzoeker wenst te benadrukken dat hij in beide verhoren duidelijk heeft gesteld dat P. Moh. zelf aanwezig was op de bewuste avond. Verzoeker vermoedt dan ook dat er iets mis is gelopen tijdens het tolken en houdt heden vast aan zijn initiële verklaring dat P. Moh. aanwezig was en schoten heeft gelost bij de opeising van zijn dochter" en anderzijds tijdens het tweede gehoor "op een dag vuurden P. Moh.'s mensen bij mijn huis en kondigden aan dat mijn dochter verloofd was met P. Moh." (gehoor 2 p. 4), "ze zeiden, zijn mensen, we hebben jouw dochter aan P. Moh. Uitgehuwelijkt" (gehoor 2 p. 11), welke versie hij dan weer ter terechtzitting bevestigt. Aldus kan alleszins vastgesteld worden dat verzoeker bijzonder ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegt. Evenmin is aannemelijk dat verzoeker de namen van de zonen van P. Moh. niet kan geven aangezien die hem eveneens meerdere malen bedreigden en op twintig minuten wandelafstand woonden zodat hij alleszins ook via dorpsgenoten of andere derden over hen had moeten gehoord hebben of zelf kon geïnformeerd hebben, zij het uit voorzichtigheid. Verzoeker maakt aldus niet geloofwaardig een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te riskeren.

3.5.1. Verzoeker voert aan dat hij intussen contact heeft kunnen opnemen met zijn buurvrouw M. en dat hij van haar een verklaring ontving van de buurtbewoners die bevestigen dat P. Moh. op de bewuste avond geweerschoten heeft gelost en de dochter van verzoeker heeft opgeëist (stuk 13). De feiten zouden tevens worden bevestigd door een ambtenaar van het district Alishang (stuk 14).

Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers verklaringen ter zake niet geloofwaardig zijn. Daarenboven betreft de ene verklaringen een loutere getuigenis zonder officieel karakter zodat dit stuk uit zijn aard zeer relatief en subjectief is, waarbij daarenboven opnieuw wordt gesteld dat P. Moh. zelf de schoten richting het huis loste, wat door verzoeker op zijn tweede gehoor en ter terechtzitting werd tegengesproken. Indien

daarenboven uit het gehoor (gehoor 1 p. 5) kan worden afgeleid dat het incident zou hebben plaatsgevonden twee dagen voor de 8^e van Aqrab 1391 (achtste maand 1391), dan blijkt dat de twee verklaringen spreken over een incident op 24/7/1391. Verder is de verklaring van de 'ambtenaar' niet voorzien van enige hoofding noch functie of titulatuur, zodat niet kan blijken dat het een officieel stuk is en verder gaat dan een getuigenis van een bevriend ambtenaar. Derhalve kan geen bewijswaarde aan deze stukken worden gehecht.

3.5.2. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en internetrapporten en -artikelen dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.6. Verzoeker beschikte tevens over een vestigingsalternatief. Verzoeker had een succesvolle carrière als kolonel en baatte nadien een eigen winkel uit. Verzoeker is hooggeschoold en spreekt Pashai, Pashtou, Farsi en Russisch (gehoor 1 p. 2) alsook Dari, beetje Engels en Urdu (gehoor 2 p. 2). Verzoeker had 10 jerib grond, die bewerkt werden door een landbouwer, een huis en een auto/vrachtwagen en hield tevens een winkel open (gehoor 1 p. 6). Verzoeker betaalde 60.000 dollar voor 5 personen naar Europa te laten komen (verklaring 35). Ten slotte zijn verzoekers problemen met de taliban niet geloofwaardig en is hij alleszins zelfredzaam, ondernemend, professioneel, opgeleid en financieel welvarend genoeg om zich in Kabul te kunnen hervestigen, temeer hij daar meer dan twintig jaar heeft gewoond en deze stad nadien nog jaarlijks bezocht.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Uit het document "*COI Focus Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul-stad*" van 5 september 2013 blijkt dat "*Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.*" Derhalve heerst in Kabul geen toestand van intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet en vormt Kabul een mogelijks hervestigingsalternatief. De Raad sluit zich aan bij de inhoud van dit document dat gesteund is op talloze objectieve bronnen. Daarenboven wordt het Cedoca-onderzoek verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en komt het dan ook toe aan verzoeker om gegronde, objectieve en concrete elementen aan te dragen die deze informatie kan weerleggen. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag echter niet in andere zin te doen besluiten.

Verzoeker voert nog aan dat "*Indien men deze redenering volhoudt, dan moet men geen subsidiaire bescherming voorzien voor regio's in Afghanistan. Volgens het CGVS kan immers iedereen naar Kabul trekken. Het is dan ook de vraag waarom men nog vasthoudt aan de beleidsnota uit 2010 wanneer men pertinent weigert deze toe te passen.*" Echter elke asielaanvraag dient op individuele wijze beoordeeld te worden. Het is het profiel van de asielzoeker en de omstandigheden van het asielrelaas die uitsluiting geven of er al dan niet kan verwacht worden dat de verzoeker zich in Kabul hervestigt.

In casu oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker zich gezien zijn zelfstandigheid en ondernemerschap, professionele ervaring en opleiding, financiële middelen en eerder verblijf in Kabul kon hervestigen. Wat de dochter van verzoeker betreft, kon geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij werd opgeëist door een talibancommandant. Voorts kan worden vastgesteld dat de dochter van verzoeker onder de bescherming van haar vader valt en het hervestigingsalternatief van verzoeker eveneens betrekking heeft op zijn dochter. Indien begrip kan worden opgebracht voor de wens van verzoekers dochter om te studeren en voor de zorg van verzoeker om zijn dochter voldoende

ontplooiingsmogelijkheden te geven, dan kan niet blijken en wordt ook niet aangetoond dat dit niet kon, zij het onder andere culturele en sociale omstandigheden en restricties.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK